ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ

Ζοῦσε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ στὴν Κατάνια ἕνας φτωχὸς παπουτσὴς μὲ τὴ γυναίκα του. Ὁ παπουτσὴς αὐτὸς ἦταν ἔξυπνος κ' ἐργατικὸς ἄνθρωπος, μά, ὁ φτωχός, δὲν ἔκανε δουλειὲς στὸν τόπο.

—Ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε, εἶπε τέλος μιὰ μέρα στὴν γυναίκα του. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ πάω νὰ βρῶ δουλειὰ στὴ Μασκαλούτσια.....

Κι' ὁ παπουτσὴς ἄφησε τὴ γυναίκα του κ' ἔφυγε γιὰ τὴ Μασκαλούτσια. Ἐκεῖ βρῆκε δουλειὰ μπόληκη κι' ἄρχισε νὰ δγάζη χρήματα πολλά. Τέλος, ἀφοῦ μάζεψε κάμποσα λεπτά, σκέφτηκε πὼς ἤτανε πειὰ καιρὸς νὰ γυρίση σπίτι του. Ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα γάιδαρο, ἀνέβηκε ἀπάνω, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Κατάνια.

Ἐκεῖ δμως ποὺ περνοῦσε ἀπόνα δάσος, νὰ σου καὶ βλέπει πιὸ πέρα μιὰ συμμορία ληστῶν. Εἶμαι χαμένος, εἶπε μέσα του ὁ παπουτσής. Θὰ μοῦ πάρουνε ὅλα μου τὰ λεπτά, καὶ θὰ μείνω φτωχὸς κ' ἔρημος, ὅπως πρῶτα.

Ἦταν δμως ἔξυπνος ἄνθρωπος ὁ παπουτσὴς αὐτός, καὶ δὲν τἄχανε ποτέ του. Πῆρε λοιπὸν τὰ λεπτά του—εἶχε καμμιὰ δεκαριὰ χρυσᾶ φλουριὰ ἀπάνω του—τἄδεσε τεχνικὰ κάτ' ἀπὸ τὶς πυκνὲς τρῖχες τῆς χαίτης τοῦ γαϊδάρου του, σὲ τρόπο ποὺ δὲ φαινότανε τίποτα, κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Μόλις τὸν φτάσανε, οἱ λῃσταὶ τὸν ἅρπαξαν, τὸν ἔψαξαν κι' ὅ,τι ψιλὰ εἶχε ἀπάνω του τοῦ τὰ πῆραν. Ὁ παπουτσὴς ἔκανε πὼς κλαίγεται, κι' ἄρχισε νὰ λέη:

— Ὤ, παιδιά... τὶ κακὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ κάνετε; Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς μπαλωματής. Δὲν ἔχω ἄλλα λεπτὰ ἀπ' αὐτά. Μ' ἀφίνετε χωρὶς δεκάρα.

Δὲν εἶχε καλὰ - καλὰ τελειώσει τὶς κλάψες του ὁ παπουτσὴς ὅταν κοινήθηκε λίγο ὁ γάιδαρός του καὶ πέσανε χάμω τὰ φλουριά.

—Ἀπὸ ποῦ πέσαν αὐτά; ρώτησαν τότε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον οἱ λῃστές.

—Παιδιά, ἀκοῦστε, τοὺς εἶπε ὁ παπουτσής. Ἤθελα νὰ σᾶς κρύψω τὸ μυστικό μου, μά τώρα πειὰ δὲν μπορῶ. Τὰ φλουριὰ πέσαν ἀπ' τ' αὐτιὰ τοῦ γαϊδάρου μου, γιατὶ ὁ γαϊδαρός μου εἶνε ζῷο μαγεμένο. Ἂν μ' ἀφίστε νὰ πάρω τὰ φλουριὰ αὐτά, καὶ μοῦ δῶστε πίσω καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ πήρατε, σᾶς τὸν χαρίζω τὸ γαϊδαρό μου, καὶ σᾶς μαθαίνω καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὸν κάνετε νὰ σᾶς δίνη κάθε μέρα χρυσὰ φλουριὰ ὅσα θέλετε....

—Ναί, ναί! εἶπαν ἀμέσως, μὲ μιὰ φωνή, ὅλοι οἱ λῃσταί. Πές μας το, καὶ σοῦ δίνουμε τόσα κι' ἄλλα τόσα....

— Ἀκοῦστε λοιπόν, εἶπε ὁ παπουτσής. Κάθε βράδυ, θὰ τὸν παίρνη ἕνας ἀπὸ σᾶς καὶ θὰ τοῦ λέη τρεῖς φορές: «Χρυσέ μου γαϊδαρε, θέλω φλουριά»! Ὅσο θὰ τοῦ τὸ λέτε αὐτὸ, τόσο θὰ πέφτουν ἀπ' τ' αὐτιά του σωρὸς τὰ φλουριά.

Οἱ λῃσταὶ τὸ πίστεψαν, τοῦδωσαν πίσω ὅλα του τὰ λεφτά, τοῦδωσαν κι' ἄλλα τόσα, πήρανε τὸ γαίδαρο μαζύ τους, κι' ἔφυγαν. Ὁ παπουτσὴς πῆρε τὰ λεφτὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ὅταν δμως τὴν ἄλλη μέρα εἶδαν οἱ λῃσταὶ πὼς ὁ πονηρὸς παπουτσὴς τοὺς εἶχε γελάσει, ἀποφάσισαν νὰ κατεβοῦν στὸ χωριό του, νὰ πᾶνε στὸ σπίτι του, καὶ νὰ τοῦ ζητήσουνε τὰ λεπτά τους πίσω...

Ξεκίνησαν λοιπὸν ὅλοι μαζὺ γιὰ νὰ βροῦν τὸν παπουτσή.

Αὐτὸς δμως τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυὰ πούρχόντουσαν, κατάλαβε τὶ εἶχε γίνει, κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται πῶς θὰ μποροῦσε πάλι νὰ τοὺς ξεγελάση.

Σὲ λίγο, εἶπε στὴ γυναίκα του :

— Γυναῖκα, πάρε μιὰ φοῦσκα, γέμισέ την αἷμα καὶ δέστηνε πάνω στὸ στῆθος σου. Ἄμα ἔρθουν ἐδῶ οἱ λῃσταὶ καὶ μοῦ ποῦνε νὰ τοὺς δώσω πίσω τὰ λεφτά, ἐγὼ θὰ σὲ φωνάξω καὶ θὰ σοῦ πῶ νὰ μοῦ τὰ φέρης ἀμέσως. Ἐσὺ θὰ κάνης πὼς θυμώνεις, θὰ βάλης τὶς φωνές, καὶ θὰ μοῦ πῆς πὼς δὲ μοῦ δίνεις τίποτα. Ἐγὼ τότε θ' ἁρπάξω τὸ μαχαῖρι μου καὶ θὰ τὸ χώσω στὸ στῆθος σου, στὸ μέρος ποὺ θἄχης τὶ φοῦσκα. Θ' ἀρχίση τότε νὰ τρέχη ἄφθονο τὸ αἷμα, κι' ἐσὺ θὰ πέσης χάμω καὶ θὰ κάνης τὴ σκοτωμένη. Ἐκεῖ θὰ μείνης ἀκίνητη, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ὥσπου νὰ μ' ἀκούσης νὰ παίζω κιθάρα. Μόλις ἀκούσης τὴν κιθάρα, θ' ἀνοίξης τὰ μάτια σου, θὰ σηκωθῆς ἀπὸ χάμω καὶ θ' ἀρχίσης νὰ χορεύης.

Δὲν εἶχε καλὰ - καλὰ ἑτοιμαστῆ ἡ γυναίκα του, κ' οἱ λῃσταὶ εἶχανε φτάσει κιόλας ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὅταν μπήκανε μέσα κι' εἶδανε τὸν παπουτσή, ἄρχισαν τὰ παράπονα γιατὶ τοὺς εἶχε γελάσει.

— Δὲ σᾶς ἔχει συνειθίσει ἀκόμη, καὶ τρόμαξε φαίνεται τὸ καϋμένο τὸ ζῶο, τοὺς εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτσής. Μὰ δὲν πειράζει. Δὲ θὰ τσακωθοῦμε... Θὰ σᾶς δώσω τὰ λεπτὰ σας πίσω. Γυναῖκα, φώναξε ὁ παπουτσής, πήγαινε καὶ φέρε μου γρήγορα τὰ λεπτὰ ποὺ σοῦδωσα προχτές....

— Δὲν πάω πουθενά, εἶπε κάνοντας τὴ θυμωμένη ἡ γυναῖκα του.

— Δὲν πᾶς ; Στάσου νὰ σοῦ δείξω 'γώ, τῆς λέει ὁ παπουτσής. Κι' ἁρπάζει τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ χώνει στὸ στῆθος της. Τὸ αἷμα ἄρχισε τότε νὰ τρεχη ἄφθονο, κι' ἡ γυναίκα ἔπεσε χάμω κι' ἔκανε τὴ νεκρή.

Οἱ λῃσταὶ κυττάζανε τὸν παπουτσὴ σαστισμένοι.

— Τὶ σοῦκανε καὶ τὴ σκότωσες τὴ γυναίκα σου ; τὸν ρώτησαν μ' ἀπορία.

— Δὲ μοῦκανε καὶ τίποτα. Μὰ δὲν πειράζει, τὸ κακὸ διορθώνεται

Ὁ παπουτσὴς ἔκανε πὼς κλαίγεται...

ἀμέσως ἀποκρίθηκε ὁ πονηρὸς παπουτσής. Κι' ἀμέσως ξεκρέμασε τὴν κιθάρα του ἀπ' τὸν τοῖχο κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Μόλις ἀκούστηκαν ἡ πρῶτες νότες, ἡ γυναῖκα του ἄνοιξε τὰ μάτια της, σηκώθηκε ἀπάνω, κι' ἄρχισε νὰ χορεύη.

Οἱ λῃσταὶ ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Τέλος ὁ ἀρχηγός τους εἶπε στὸν παπουτσή :

Δὲ θέλουμε νὰ μᾶς δώσης πίσω τὰ λεπτά μας. Κράτησέ τα. Θέλουμε δμως νὰ μᾶς δώσης τὴ μαγικὴ αὐτὴ κιθάρα ποὺ ἀνασταίνη νεκρούς. Ἂν μᾶς τὴ δώσης, θὰ σοῦ δώσουμε κι' ἄλλα τόσα λεφτά.... Δέχεσαι;

Ὁ πονηρὸς παπουτσὴς ἔκανε στὴν ἀρχὴ πὼς δὲ θέλει, ἔπειτα δμως δέχτηκε καὶ τοὺς τὴν ἔδωσε. Οἱ λῃσταὶ τὸν πληρώσανε, πῆραν τὴν κιθάρα, καὶ φύγανε.

Μόλις φτάσανε στὸ λημέρι τους, θέλησαν νὰ δοκιμάσουνε ἀμέσως τὴ μαγικὴ δύναμι τῆς κιθάρας. Μὰ ὁ ἀρχηγός τους εἶπε :

— Ἐγὼ εἶμ' ὁ ἀρχηγός σας, κι' ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν δοκιμάσω πρῶτος.

Πῆρε λοιπὸν τὴν κιθάρα, καὶ τὸ βράδυ φώναξε τὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε :

—. Τὶ μαγείρεψες ἀπόψε ;

— Μακαρόνια, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του.

— Δὲ σοῦπα τὸ πρωὶ νὰ τοιμάσης ψάρια; τῆς εἶπε θυμωμένος ὁ λήσταρχος. Καὶ δὲ χάνει καιρό, τραβάει τὸ μαχαῖρι του καὶ τῆς τὸ χώνει στὴν καρδιά.

Πῆρε ὕστερα τὴν κιθάρα κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Ὅσο δμως κι' ἂν ἔπαιζε, ἡ γυναῖκα του δὲν τὸ κουνοῦσε ἀπὸ χάμω.

Τότε ὁ λήσταρχος κατάλαβε πὼς ὁ παπουτσὴς τοὺς εἶχε γελάσει πάλι, καὶ τὸν εἶχε κάνει νὰ σκοτώση τὴ γυναίκα του. Ἀποφάσισε λοιπόν, νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Τὸ βράδυ δοκίμασε κι' αὐτός, σκότωσε κι' αὐτὸς τὴ γυναίκα του ὥσπου κατάλαβε τὶ εἶχε πάθει. Ντράπηκε δμως νὰ τὸ φανερώση στοὺς συντρόφους του, τοὺς εἶπε πὼς ὅλα πήγανε καλὰ κι' ἔτσι πῆραν κι' οἱ ἄλλοι μὲ τὴ σειρά τους τὴν κιθάρα καὶ ξέκαναν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὶς γυναίκες τους.

Ὅταν πειὰ τὴν ἔπαθαν ὅλοι, τότε τὰ εἶπαν ἀναμεταξύ τους, κι' ὡρκίστηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν πονηρὸ πα-

πουτσῆ. Κίνησαν λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ τὸ σκοπὸ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὸν κομματιάσουν.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὁ παπουτσὴς τοὺς εἶδε νἄρχωνται ἀπὸ μακρυὰ κ' εἶπε στὴ γυναίκα του :

— Γυναῖκα, ἔρχονται πάλι οἱ λησταί. Ἐγὼ θὰ βγῶ ἔξω. Ὅταν ἔρθουν θὰ τοὺς πῆς πὼς εἶμαι στὴν ἀγορὰ κ' ἔπειτα θὰ φωνάξῃς τὸ σκυλλὶ καὶ θὰ τὸ διατάξῃς μπροστά τους νὰ ρθῆ νὰ μὲ φωνάξῃ...

Αὐτὰ εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτσής, κι' ἔπειτα βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ κρύφτηκε στὴν αὐλή, πίσω ἀπόνα βαρέλι.

Σὲ λίγο φτάσαν οἱ λησταὶ καὶ ζήτησαν τὸν παπουτσῆ. Ἡ γυναῖκα του τοὺς εἶπε :

— Εἶνε στὴν ἀγορά. Μὰ δὲν πειράζει. Στέλνω τὸ σκυλλὶ καὶ τοῦ λέει νἀρθῆ.

— Ἄκουσε.... Τρέχα γρήγορα στὴν ἀγορά, καὶ πὲς τ' ἀφεντικοῦ σου πὼς ἤρθαν κἄτι φίλοι του καὶ τὸν ζητοῦν.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτα ἡ γυναῖκα στὸ σκυλλί, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τ' ἄφισε νὰ βγῆ ἔξω.

— Ξέρει, τὸ σκυλλὶ αὐτό, ρώτησαν τότε οἱ λησταί, νὰ πάη νὰ φέρη τὸν ἀφέντη του ;

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα.

Σὲ λίγο μπῆκε μέσα ὁ παπουτσὴς καὶ εἶπε στοὺς λησταί :

— Καλημέρα, παιδιά. Ἤρθε τὸ σκυλλὶ καὶ μοῦπε πὼς ἤρθατε καὶ μὲ ζητᾶτε.....

— Βέβαια, εἶπαν οἱ λησταί. Ἤρθαμε νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ κείνη τὴν κιθάρα ποὺ μᾶς ἔδωσες. Μᾶς γέλασες.... Ἐξ αἰτίας σου χάσαμε τὶς γυναῖκες μας... Παίξαμε κιθάρα, μὰ κανενὸς ἡ γυναῖκα δὲν ἀναστήθηκε.....

— Το λάθος εἶνε δικό σας, εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτσής. Δὲ θὰ παίξατε καλά....

— Ἄς εἶνε, δὲν πειράζει, περασμένα - ξεχασμένα, εἶπε ὁ λήσταρχος. Στὰ συγχωροῦμε ὅλα, φτάνει νὰ μᾶς δώσῃ τὸ σκυλλί σου.

Στὴν ἀρχή, ὁ παπουτσὴς ἔκανε πὼς δὲν ἤθελε, ὅταν ὅμως οἱ λησταὶ τοῦ δώσανε καὶ κάμποσα λεφτά, τοὺς τὸ ἔδωσε πρόθυμα.

Ὅταν φτάσανε στὴ σπηλιά τους, ὁ ἀρχηγὸς τῶν λησταῖν εἶπε πὼς ἔπρεπε πρῶτος αὐτὸς νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἱκανότητα τοῦ σκυλλιοῦ. Φώναξε τότε λοιπὸν τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε :

— Θὰ πάω στ' ἀμπέλι. Ἂν ἔρθῃ κανείς καὶ μὲ ζητήσῃ, λύσε τὸ σκῦλλο, καὶ πές του νἀρθῆ νὰ μὲ φωνάξῃ.

Σὲ καμμιὰ ὥρα, πῆγε κἄποιος καὶ ἐζήτησε τὸ λήσταρχο. Τὸ κορίτσι ἔλυσε τότε τὸ σκῦλλο καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὰ τὸ σκυλλὶ τράβηξε ἴσα στοῦ παπουτσῆ, στοῦ παληοῦ του ἀφέντη τὸ σπίτι.

Ὅταν γύρισε στὸ λημέρι ὁ λήσταρχος, καὶ εἶδε πὼς τὸ σκυλλὶ εἶχε φύγει, σκέφτηκε ἀμέσως πὼς θἄχε γυρίσει στὸν παληό του ἀφέντη. Δὲ χάνει λοιπὸν καιρό, καὶ πάει ἀμέσως στοῦ παπουτσῆ τὸ σπίτι.

— Αἴ, μάστορα, τοῦπε μόλις τὸν εἶδε. Ἤρθε δῶ τὸ σκυλλί;

— Ναὶ τὸ καϋμένο.... Μ' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ φτωχό τὸ ζῷο..... Πρέπει νὰ περάσουνε μερικὲς ἡμέρες γιὰ νὰ συνειθίσῃ.

Ὁ λήσταρχος πῆρε πάλι τὸ σκυλλὶ καὶ τὸ πῆγε στὸ λημέρι.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, πάλι τὰ ἴδια ἔγιναν. Τὸ σκυλλὶ γύρισε στὸν ἀφέντη του.

Τότε ὁ λήσταρχος μάζεψε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε πὼς ὁ παπουτσὴς τοὺς εἶχε γελάσει πάλι, καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πᾶν ὅλοι μαζὶ στὸ σπίτι του καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Δὲν χάνουν λοιπὸν καιρό, μιὰ καὶ δυό, βρίσκονται στοῦ παπουτσῆ τὸ σπίτι. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ παπουτσὴς δὲν τοὺς πῆρε μυρωδιὰ ἀπὸ μακρυά. Μόλις μπῆκαν σπίτι του οἱ λησταὶ ἄρχισαν νὰ τὸν βρίζουν καὶ νὰ τοῦ λένε πὼς τοὺς εἶχε γελάσει. Ἔπειτα τὸν πιάσανε, τὸν δέσανε χεροπόδαρα, τὸν χώσανε σ' ἕνα τσουβάλι καὶ τοῦπανε πὼς θὰ τὸν ρίχνανε στὴ θάλασσα.

Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ πηγαίνανε, ὁ ἀρχηγὸς τοὺς διέταξε ἄξαφνα νὰ σταθοῦνε καὶ τοὺς εἶπε :

—Βρὲ παιδιά, κάνει ζέστη σήμερα κι' ὁ ἥλιος καίει πολύ. Δὲν ἀφίνουμε δῶ τὸ τσουβάλι, νὰ πᾶμε ν' ἀναταυτοῦμε στὸν ἴσκιο ;

Οἱ λησταὶ ἀφίσανε τότε το τσουβάλι μὲ τὸν παπουτσῆ καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καὶ πῆγαν νὰ ξαπλωθοῦν κάτ' ἀπ' τὰ δέντρα.

Σ' ἕνα λόφο ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνας τσοπάνης ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του. Ὁ παπουτσής, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ τσουβάλι ὅπου βρισκότανε δεμένος, τὸν ἄκουγε νὰ σφυρίζῃ χαρούμενα.

Κι' ἄξαφνα τοὔρθε μιὰ καλὴ ἰδέα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ, δυνατά, ὅσο μποροῦσε :

— Δὲ θέλω ! Δὲ θέλω : Μὰ δὲ θέλω !...

Μόλις ἄκουσε τὶς φωνὲς κι' εἶδε τὸ τσουβάλι νὰ κουνιέται, ὁ τσοπάνης πῆγε κοντὰ καὶ ρώτησε :

— Τὶ δὲ θέλεις ;

— Νά, εἶπε ἀπὸ μέσα ὁ πονηρὸς παπουτσής. Θέλουνε νὰ μὲ παντρέψουνε μὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλῆ, κι' ἐγὼ δὲ θέλω....

— Τυχερὸς ποὺ εἶσαι, εἶπε ὁ τσοπάνης. Νἄμουνα 'γώ....

Μόλις ἄκουσε τὶς φωνὲς ὁ τσοπάνης...

— Τί ; Θέλεις ἐοὺ νὰ πάρῃς τοῦ βασιλῆ τὴν κόρη γυναῖκα ; Μὰ αὐτὸ εἶν' τὸ εὐκολώτερο τῶν πραγμάτων. Τὸ μόνο ποῦχεις νὰ κάνῃς εἶνε ν' ἀνοίξῃς ἐτοῦτο τὸ τσουβάλι, γιὰ νὰ βγῶ ἐγὼ καὶ νὰ μπῆς μέσα ἐσύ.

Ὁ κουτὸς ὁ τσοπάνης τὸ πίστεψε, ἄνοιξε ἀμέσως τὸ τσουβάλι, ἔλυσε τὸν πονηρὸ παπουτσή, κ' ἔπειτα μπῆκε αὐτὸς μέσ' στὸ τσουβάλι καὶ περίμενε. Ὁ παπουτσής, ἐλεύθερος τώρα, πῆρε μαζὶ του ὅλο τὸ κοπάδι ποὔχε ὁ τσοπάνης, κι' ἔφυγε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ λησταὶ ξυπνήσανε. πῆραν τὸ τσουβάλι, τὸ ρίξανε στὴ θάλασσα καὶ γυρίσανε πίσω. Στὸ δρόμο ἀνταμώσανε τὸν παπουτσῆ μὲ τὰ πρόβατα, καὶ μείνανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ὁ παπουτσής ὅμως δὲν τἄχασε. Τοὺς λέει λοιπὸν :

— Οὔ, νὰ ξέρατε στὴ θάλασσα τὶ πρόβατα ποὺ ἔχει... Γεμάτη εἶνε, ἡ ἔρμη!.... Για δεστε ἐγὼ σὲ μιὰ στιγμὴ πόσα μάζεψα... Κι' ὅσο πιὸ βαθειὰ πηγαίνεις, τόσο περισσότερα βρίσκεις.... Τώρα θὰ ξαναπάω νὰ πάρω κι' ἄλλα....

— Ἔχει κι' ἄλλα ; ρώτησαν οἱ λησταί.

—Οὔ, ἄλλο τίποτα..... εἶπε ὁ πονηρὸς παπουτσής. Μπᾶτε ὁ καθένας σας σ' ἕνα τσουβάλι καὶ 'γὼ φροντίζω νὰ σᾶς ρίξω στὸ μέρος ποὺ θὰ βρῆτε τὰ πιὸ πολλά.

Οἱ λησταὶ τὸ πιστέψανε, τσουβαλιάστηκαν ὅλοι τους καὶ τοὺς ἔρριξε στὴ θάλασσα. Κι' ἔτσι πνίγηκαν, κι' ἡσύχασε ὁ κόσμος ἀπ' αὐτούς. Ὅσο γιὰ τὸν ἔξυπνο παπουτσή, αὐτὸς ἔγινε πλούσιος κι' ἔζησε μὲ τὴ γυναίκα του πολλὰ κι' εὐτυχισμένα χρόνια.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΤΥΠΟΙ ΑΝΕΡΩΠΩΝ

ΟΙ «ΠΥΡΟΜΑΝΕΙΣ»

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια οἱ Παρισινοὶ ἀστυνομικοὶ φεπόρτερ, ἀντελήφθησαν ὅτι, σὲ κάθε πυρκαϊὰ ποὺ γινόταν σ' ὁποιαδήποτε συνοικία τοῦ Παρισιοῦ, μεταξὺ τῶν πρώτων περιέργων, ἔσπευδε ἐπὶ τόπου κ' ἕνας κύριος πλούσια ντυμένος, μ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, ὁ ὁποῖος κατέβαινε, στεκόταν παράμερα καὶ ἐχάζευε μὲ τὴν πυρκαϊά, ὥς ὅτου οἱ πυροσβέσται ἔσβυναν καὶ τὴν τελευταία φλόγα της.

Οἱ Παρισινοὶ φεπόρτερ σκανδαλίσθηκαν ἀπ' τὴν διαρκῆ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου στὶς πυρκαϊὲς καὶ ἐφρόντισαν νὰ μάθουν ποιός εἶνε καὶ γιατὶ ἐνδιαφέρεται ἔτσι γιὰ τὶς πυρκαϊές. Τὸν παρηκολούθησαν, ἐρώτησαν καὶ ἔμαθαν ὅτι εἶνε ἕνας ἑκατομμυριοῦχος πρώην μεγαλέμπορος, ὁ ὁποῖος εἶνε πυρομανής, ποὺ θὰ πλήρωνε ὁσαδήποτε γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα μιᾶς πυρκαϊᾶς.

Ἕνας παρόμοιος τύπος ἔζησε τὸν 17ον αἰῶνα στὸ Λονδῖνο, ὁ περίφημος καὶ πάμπλουτος Κάργουεν.

Σ' ὁποιαδήποτε συνοικία τοῦ Λονδίνου κι' ἂν γινόταν πυρκαϊά, ὁ λόρδος Κάργουεν ἔφθανε πρῶτος καὶ καλύτερος, πρὶν ἀκόμη κι' ἀπ' τοὺς πυροσβέστες. Ποτὲ δὲν ἔγινε πυρκαϊά, ἔστω καὶ στὴν πιὸ μακρυνὴ συνοικία τοῦ Σίτυ χωρὶς νὰ παρευρεθῆ σ' αὐτὴν ὁ λόρδος Κάργουεν.. Τόσο παροιμιώδης εἶχε γίνει ἡ μανία του αὐτή, ὥστε μιὰ μέρα ποὺ ἀνέφεραν στὸν Κάρολο 2ο τὴν ἔκκρηξη μιᾶς πυρκαϊᾶς ποὺ ἀποτέφρωσε ἕνα ὁλόκληρο τετράγωνο, ὁ βασιλεὺς ρώτησε :

— Μὰ καλὰ ὁ λόρδος Κάργουεν δὲν ἦταν ἐκεῖ πέρα ;

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ὁ λόρδος ἦταν ἐκεῖ πρωτοῦ ἀντιληφθοῦν τὴν πυρκαϊὰ οἱ γείτονες. Ἔσκασε στὸν δρόμο δυὸ ἄλογα γιὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως....

Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ πυρομανὴς λόρδος, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καμμιὰ πυρκαϊὰ εἶχε στὸν σταῦλο του πάντοτε δυὸ ἄλογα σελωμένα κι' ἕτοιμα γιὰ δρόμο, ἐπάνω δὲ στὴν στέγη τοῦ μεγάρου του εἶχε κατασκευάσει μιὰ ἄνετη σκοπιὰ στὴν ὁποία ἔμενε διαρκῶς ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸν εἰδοποιῆ μόλις ἔβλεπε φλόγες πουθενά.

Ὁ λόρδος Κάργουεν διέφερε ἀπ' τὸν Παρισινὸ συνάδελφό του κατὰ τὸ ἑξῆς : Ὅτι ἐνῶ ὁ Παρισινὸς μένει ἁπλῶς θεατὴς τῶν πυρκαϊῶν, ὁ λόρδος Κάργουεν ἐλάμβανε ἐνεργὸ μέρος στὸ σβύσιμό των καὶ πρὸ πάντων στὴ διάσωσι τῶν κατοίκων, καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς διεκινδύνευε σὲ τέτοιες περιστάσεις κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωή του.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ὅσο μιλάει κανείς, ἔστω κι' ἂν βρίζῃ, ἐξακολουθεῖ ν'ἀγαπᾶ ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος, εἶνε ἡ σιωπή.

(Μπαλζὰκ)

— Ὁ γάμος εἶνε ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα πράγματα, τὸ πιὸ ἀστεῖο. (Μπωμαρσαὶ)

— Ἐχθροὶ τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ μῖσος, ἡ ἀστασία, ἡ ζήλεια καὶ ὁ κόρος. (Φαγκὲ)

— Ἡ γυναῖκα ψεύδεται συχνὰ μὲ τὰ χείλη. Μονάχα μὲ τὰ μάτια της λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸ βλέμμα της δὲν λέει τίποτα ἢ τὰ λέει ὅλα.

(Λαμαρτῖνος)